

Груша-зимниця

Василь Чухліб

Одна-єдина груша на городі в бабусі Мокіїхи. Така ж стара, як і господиня. Але щовесни наче молоком облита, як каже дідусь Федір. Буйно цвіте. Хто не йде вулицею, грушею замилується. А бджіл до неї злітається — чи не з усього села!

Тарасик, Миколка і Тетянка повилазили на жердки, слухають бджолину музику. Забачила їх бабуса Мокіїха, кличе до обійстя. Виносить з хати соняшникового насіння в решеті.

— Пригощайтесь! — припрошує.— Уже посадила і соняшник, і гарбузи, а це трохи лишилося.

Смачне бабусине насіння, підсмажене, пахуче. Ось тільки Тетянка ще лузати не вміє, то їй бабуса вилущує зернята.

— А чом у вас тільки одна груша росте? — запитує Тарасик.

— Груша одна і я одна,— зітхає бабуса.— А був же цілий сад. Фашисти кляті винищили. А новий заводити не було кому. Не повернулися з війни мої садівнички...

— Бабусю, як доспіють яблука, то ми вам усяких принесемо! — каже Тарасик.

— І груш! — додає Тетянка.

— Спасибі, любі мої! — дякує бабуса.— Та не вкушу вже я ні яблука, ні груші. А на узвар мені й своїх грушок вистачає.

— Та вони ж кислі, як щава! Я колись куштував,— зізнається Миколка.

— Е, то не в пору ти куштував. Ось прийдете до мене восени...

Хіба ж у пам'ятку хлоп'ятам груша-зимниця, коли літо таке буйне, веселе. І з кожного саду ваблять яблука червонобокі, груші медові, вишні спілі-переспілі, аж чорні, сливи, туманцем повиті.

Та прокинулися якось діти, а сади стоять голі й сумні. А над деревами наче пух тополиний літає.

Еге, то не пух, як придивитися.

Повибігали на вулицю Тетянка, Миколка й Тарасик, підставляють долоньки навстріч сніжинкам. Аж тут бабуса Мокіїха їх кличе:

— А візьміть-но вдома кошки, голуб'ята, і ходіть до мене.

Хлоп'ята не забарилися. Бабуса повела їх під зимницю, а там і землі не видно від грушок. Миколка скуштував найперший і тільки язиком прицмокнув. Прихоплені морозцем, грушки були солодкі, ледь терпкуваті.

Швидко виповнилися кошки.

— Оцей віднесете дядьку Петру,— каже бабуса.— А цей — тітці Наталці. І Антону Новику віднесете, і Палажці Кравчисі, бо добрі вони люди. А потім собі назбираєте.

Попобігали Тарасик, Миколка й Тетянка, аж розчервонілися. Того вечора чи не в кожній хаті на їхньому кутку пахло грушками-зимницями.